

er ſaa ringe, at der ikke bliver Tale om nogen Binding ved Loven i dens nuværende Skikkelse. Men jeg ſkal dog her erindre om, at for det første ere de Folk, der raiſonnere ſaaledes, tilbøjelige til ikke at være ganſke konſekvente i deres Betragtninger. Var der Tale om en Lov, hvorved vi paalagde Hartkornet Byrder, der blot vare ſaa ſtore ſom det Beløb, der her er Tale om, 1 Kr. 60 Ø. pr. Td. Hartkorn, vilde vi ſaa at høre, at det var ganſke utilſtedeligt, at paalægge Hartkornet denne Byrde, om den end i og for ſig ikke er ſtor, og jeg indrømmer, at jeg heller ikke vilde være villig til at gaa med til noget ſaadant. Her, hvor der er Tale om at lette Byrderne i et tilſvarende Omfang, er man tilbøjelig til at gøre det hele til ſlet ingen Ting. Det har dog i alt Fald den Betydning for de overbeholdte Kommuner, at medens de tidligere ſaa deres Byrder vokſe, ville de ved Hjælp af dette forholdsviſ ringe Tilſtød her endelig en Gang ſe denne Tilvækſt i Udgifterne ſtandſe, ja forhaabentligviſ ogſaa blive afløſt af en Nedgang. Jeg lægger Bægt herpaa ogſaa af den Grund, at der for mig er noget principielt i denne Lov, det er ogſaa blevet principielt anerkendt af Ordſpøreren for Loven i Landſtinget. Det var ganſke viſt ikke hans Mening, at denne Lov ſkulde danne Indledning til en Række lignende Love, men det var hans Mening, at denne Lov ſkulde danne Indledningen til faſtere, mere ſtabile Lovgivningsforanstaltninger, hvorved viſe af Kommunerne, ſærlig Amtskommunerne, Udgifter overførtes paa Statskaſſen, fordi diſſe formentlig rettere bør bæres af Staten, og fordi Kommunerne formentlig ere for bebyrdede. Nu tror jeg ikke, at min Opfattelse og maaffe heller ikke dette Tings Fler-tals Opfattelse falder ganſke ſammen med den Opfattelse, ſom den ærede Ordſpører i Landſtinget gjorde gældende. Jeg vil nærmest henpege til Vejudgifterne ſom de Udgifter, der naturligt vilde være at lette Kommunerne for fra Statskaſſens Side. Men derved vil man al Tid ſenere kunne komme til Forhandling. Det glæder mig alſaa nu, at det ſynes at være anerkendt af begge Rigsdagens Afdelinger, at det er et Skridt, hvorved man formentlig paa en mere varig Maade, end det kan ſe ved denne Lov, kan komme ſærlig Amtskommunerne til Hjælp ved, at Statskaſſen overtager viſe Udgifter, og jeg for mit Vedkommende vil da ſærlig henpege paa Vejudgifterne. Det vil ſes, at 10 Medlemmer af Udvalget under noget forſtellig Motivering indſtille Lovforſlaget til uforandret Bed-

tagelse, medens derimod et Mindretal paa 4 Medlemmer ikke kan være med til dette, men ſtiller Endringsforſlag. Jeg ſkal albeles ikke indlade mig paa at komme nærmere ind paa diſſe Endringsforſlag, men kun ſige, hvad der for øvrigt er ganſke overflødig, at jeg efter den Stilling, jeg hidtil har indtaget i denne Sag, i Realiteten fuldt ud kan ſympatisere med det Endringsforſlag, der gaar ud paa at forøge Tilſtøddene til Amtskommunerne, men jeg er ikke des mindre af den Mening, at det paa nærværende Tidspunkt at ſtille et ſaadant Endringsforſlag er fuldommen ensbetydende med at indſtille Loven til Forkaſtelse. Vi vide jo, at denne Samling ſkal ſluttes i Morgen; det er blevet os officielt meddelt, og vi vide, at hviſ dette Endringsforſlag blev vedtaget, og Loven ſendt op i Landſtinget, ſaa er der i ſaa Henſeende ſaa ſtor en Uoverensſtemmeſe beroppe, at Lovforſlaget vilde møde megen Modſtand. Man behøver jo ikke heller at lægge Skul paa, at det har koſtet Landſtinget ikke ringe Anſtrengelse at komme til det Reſultat, det er kommet til. Enhver, der har gennemleſt Forhandlingerne i Landſtinget, og ſom navnlig har læſt den højtærede Regerings Udtaleſer om denne Sag, vil fortaa, at det fra Landſtingets Side er en ikke ringe Indrømmelse, der her er gjort Folketingets Standpunkt. Jeg vil ſaa ganſke troſtig henſtille til enhver, der overhovedet har nogen Foreſtilling om de politiſke Forhold, om Stillingen og Tilſtanden inden for Rigsdagen, om han tror, det er muligt, naar man ſender Loven op til Landſtinget, ſaaledes ændret ſom foreſlaaet, at ſaa den vedtaget i Løbet af i Morgen. Jeg tillader mig i alt Fald at hævde — det er min fuldeſte Overbeviſning — at det ikke er muligt. Derfor betragter jeg diſſe Endringsforſlag ſom ensbetydende med Lovens Forkaſtelse og kan derfor ikke andet end fraraade det høje Ting at gaa ind paa dem. Jeg maa alſaa kortelig reſumere, at Forſlaget vil give meget mindre, end jeg kunde have ønsket, men dog er et Skridt af Rigsdagen i Retning af at lette Kommunerne Byrde og i Retning af en forſat Lovgivning, hvorved viſe af Kommunerne Byrder overtages af Statskaſſen. Vi have ikke Lov til at viſe et ſaadant Skridt fra os, ſom ſikkert er det højſte, der kan opnaas.

Scharling: Efter den Forandring, det foreliggende Forſlag har undergaaet i det andet Ting, har det Mindretal, hvortil jeg hører, ment at kunne ſlutte os til Fler-tallets Indſtilling, ſaaledes ſom den nu foreligger, men har ſelvfølgelig, ſom det ogſaa